

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra ELNA

Citation: Bang, Herman: "Værker i Mindeudgave", i Bang, Herman: *Værker i Mindeudgave*, Gyldendal, 1920-1921, s. 82. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang02val-shoot-idm140611310590448/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i Mindeudgave

— Véd Du, Holger, hvorfor jeg elsker at stjæle saadant et Minut? Aa — det er dumt at fortælle det... Men at være midt i Lykken, ene med Dig og saa stille kunne tænke paa den Tid — da det ikke var som nu...

Hun løfter Ansigtet, og deres Øjne hviler i hinanden. Og igen rækker hun sine Læber frem til Kys — —.

— Hvor jeg dog elsker Dig...

— Og jeg Dig...

Elna havde især en egen Lyst. Naar de skulde ud og han kom for at hente hende, klædte hun sig tidligt paa, og saa sad de, hun i sin lyse Dragt med dens Duft af Blomster, inden Vognen kørte frem, sammen i „Fortrolighedens Krog“.

Dér kunde Elna sidde timevis, tavs, ved Siden af den, hun elskede: og hun vilde blot føle sig ham nær, langsomt kunne klappe hans Haand og lade sine Øjne hvile paa hans Ansigt.

Og pludselig, efter en lang Stilhed, kunde hun sige med et lykkeligt Smil:

— Holger, at dette blev muligt...

Naar Tjeneren meldte, at Vognen var kørt frem, holdt Elna Holger tilbage:

— Lad dem vente, sagde hun. Se ind i Ilden, Holger, og ti ganske stille. Du maa tænke paa din Tale — — og hun lo — Du begynder at gentage Dig selv.

Og et Øjeblik stirrede de paa de knitrende Brændestykker, og de smilede begge.

— Kom, Elna! sagde saa Holger; og en Dag, da hun slet ikke vilde gaa, tog han hende med Haanden om Hovedet.

— Du er altfor graadig, Elna, sagde han og lo.

Elna stod og rettede lidt paa sit Haar, og alvorligere, mens hun vendte sig imod ham, sagde hun:

— Ja — Du har Ret — jeg er bleven graadig efter Lykken... Men min Ven, den biede saa længe... „Krogen“ véd, at den har biet længe.

„Krogen“ vidste det. Den var Arnestedet for deres Kærlighed. Den havde altid været Elna Holmers Ynd-

lingsplet, skærmet af den persiske Skærm og de høje Palmegrupper. Der havde de allerede siddet den Gang, da han kom til Byen for første Gang som helt ung Student. De var lige gamle; hun var Rigmandsdatteren, allerede træneret i Ballernes og „Kuren“s Skole, lidt blaseret, meget overlegen; han kom fra Vestkysten med Fjedersko og blaa Strømper, der kiggede en Smule for meget frem under Benklæderne . . .

Han viede den rige, dameagtige Kusine sin første Forelskelse, en blind Beundring for hendes Væsen og hendes Dragt, en hel Berusning af hendes Finhed, lige stærk af hendes Toiletters Silke og hendes Ord og hendes Stemmes Klang, der var saa dæmpet og altid en- tonig klar.

Elna morede sig; hun følte sig som den ældre, hun viste ham ud i Livet . . . Naar de var paa Bal, vogtede hun paa ham fra en Krog, om han opførte sig ret, om han var rigtig glad. Hun præsenterede ham for sine Veninder — og der maatte være noget ved Holger, for de blev allesammen halvvejs lidt forelskede i ham . . . Saa sad Elna, naar de talte om ham, og smilede og vip- pede lidt med Foden i den Atlaskessko. Det fornøjede hende.

Den næste Dag morede det hende at skænde. At sige, at det havde han gjort galt og det og saa rette paa ham.

Men med ét, naar hun kom til at se paa ham, og saa de troskyldige Drengøjene, der blev helt forknytte, blev hun vred paa sig selv, og hun glattede paa hans Haar, som hun plejede, og sagde:

— Aa — Du er dog god, som Du er . . .

Saa var Taarerne hurtigt borte af hans Øjne.

Saaledes var det mellem Holger og Elna den første Tid . . . Hun beskæftigede sig altid med ham, han lod sig lede af hende . . .

Lidt efter lidt vaagnede mere og mere det erotiske hos Holger, og det søgte til andre. Følelsen for Elna, den blev som før en varm Beundring, den lignede sig selv, som den fra den første Dag havde været, lidt i